

– Iš kur žinai, kad šakės?

– Asilas susapnavo... Kasamos į žemę!

– Jeigu Asilas, tada tikrai šakės! – pašiurpo Ežys ir ėmė rypauti tarytum koks ryperis: – Čiupkit griebkit kastuvėlį kastuvėlį... Kaskit kaskit mani jaunų, kasėjėliai kasėjėliai!

Rudnosius jau čiups Ežį į glėbį, jau neš pamiškėn saugiai pakasti, bet... visas tik susibadė!

– Gal baigsi vieną kartą šakotis? – supyko Rudnosiukas ir metė draugystes šonan. O pats apsikasė pernykščiais lapais ir laukia, kuo baigsis Asilo išpranašautos šakės. Kramto lūpas ir murma:

– Šakės, kiekgi galima laukti!

Pošakinis periodas

Laukė Rudnosiukas metus kitus, kada gi ateis Asilo žadėtasis tada ir tada. Kada gi nusi-leis išpranašautosios šakės. O jų – kaip nēr, taip nēr... Išlindo patrešęs iš lapų krūvos ir nužir-gliojo už tvarto. Išsitraukė Asilą už ausų ir kad puls piktintis:

– Žinai, kas tu toks?!

– Žinau, žinau...

– Tai ko čia visus gąsdini?

– Ne tik visus! Ir pats išsigandau, – teisinosi Asilas, paskui nusispjovė tris kartus: – Tpfu tpfu tpfu¹.

– Tai kur tos tavo šakės? – kamantinėjo įsiu-tęs Rudnosiukas: – Kiekgi galima laukti?

– Buvo, praėjo...

– Kodėl pas mane neužėjo?

– Tu nieko nepastebėjai?

– Nepajutau nė vieno bakstelėjimo!

– Tai ir džiaukis, kad neskaudėjo, – paplekš-nojo Asilas. – Viskas, Rudnosiuk, baigta.

– Su kuo baigta? – nesuprato tas.

– Su tavim baigta, ir su manim. Praktiškai su visais! Gali atsipalaiduot.

¹ Netyčia apspjovė netoliese įsikusiasį stirną, bet tiek jau to... Bus tų stirnų ir po pasaulio pabaigos.

– Tai ką – mūsų nebėra? – apsičiupinėjo Rudnosiukas.

– Eeesam, – mekeno patenkintas Asilas, – tik visiškai kitokie.

– Kokie „kitokie“?

– Naujut naujutėliai!

– Bet pats atrodai toks senut senutėlis, – bandė ginčytis Rudnosiukas, tačiau ūmai suprato: nederą naujuose laikuose mosuoti senomis, surūdijusiomis šakėmis!

Nuėjo ir nusipirko naujas, blizgančias.

– Šakės kokios šakės! – džiaugėsi tarytum vynmaišis.

Paskui atgulė po krūmu ir atsipalaidavo kaip reikiant!

---

¹ Sakytum, palaida bala.

Išminties kranelis

Taip ir prasidėjo naujieji laikai, nė iš tolo nepanašūs į senuosius, buvusius prieš pat Rudnosiukiškių pabaigą¹. Čirškė čirkšliai, kukavo kukutės ir kleketavo kleketės.

Nusiramino Rudnosiukas ir ėmė akylai stebėti, kaip viskas klostysis toliau. Kuo labiau stebėjo, tuo labiau stebėjosi, jog viskas klostosi kuo puikiausiomis klostėmis.

– Baigėsi seni laikai, klostosi nauji laikai! – niūniavo Rudnosiukas krapštydamas galvą. Krapštė krapštė, kol prakrapštė ir per kraštus pradėjo lietis išmintis. Užliejo pievas ir miškus, bet tuoj atbėgo Ežys ir užsuko kranelį.

– Kiekgi galima krapštytis savyje? Paskęsime ir vėl bus pasaulio pabaiga!

– Nenori – nereikia, – Rudnosiukas susirinko išbarstytus išminties perlus, sumetė į pernykščių lapų krūvą, o pats užsėdo ant viršaus ir galvoja:

– Gal knygą išperėsiu ar dar ką.

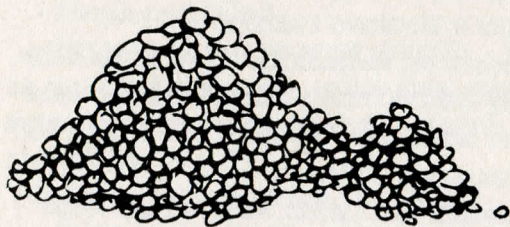
Taip ir tupėjo čezėdamas it koks perekšlius, o iš po užpakalio lukštenosi vienas už kitą šedevresni šedevrai...

---

¹ Tik iš arti priėjęs galėjai pamatyti, kad ir naujuose laikuose viskas beveik taip pat.

Tuo gal šįkart ir pasidžiaukime, o kitkuo pasidžiaugsime kitą sykį. Po savaitės ar vėliau. Pavyzdžiui, vasarą¹.

¹ Užeiokit, jei turėsit laiko.

Rudnosiukas ir vasara

Kartą į Rudnosiuko duris pasibeldė vasara.
– Ko nori? – paklausė Rudnosiukas, atidaręs duris.

– Atsisveikint atėjau, – nudelbė pienes vasara, – man jau laikas.

– Jūsų nesuprasi, – susinervino Rudnosiukas, – tai ateinat, tai vėl išeinat.

– Kada nors suprasi, – gūžtelėjo vasara, – nenusimink.

Ir nukulniavo sau.

– Nenorėsiu ir nesuprasiu, – trūktelėjo Rudnosiukas ir atsisėdo sau.

Taip ir sėdėjo sau visą rudenį, žiemą ir pavasarį. Kol vėl pamatė ją galulaukėj, ateinančią su pienėmis už ausies.

– Taip ir žinojau, kad grįši, – girgžtelėjo Rudnosiukas.

